

1

บริษัทพีอาร์ Mystery - ในห้องทำงานของหวงป้อเจิง หัวหน้าแผนก
วางแผน

จูชายหลิน พนักงานแผนกวางแผนกำลังขึ้นเสียงกับหัวหน้าแผนก
"ดิฉันไม่ต้องการปล่อยให้โปรเจกต์นี้ออกไป" มิน่าซ้ำยังจะมอบให้
เยี่ยชยาเหมียน คนที่เธอเกลียดที่สุดเป็นคนดูแลอีก ทำไมกัน ไม่ว่าเธอจะทุ่มเท
มากเท่าใด แต่ในสายตาของหัวหน้ากับเพื่อนร่วมงาน คนที่เก่งที่สุดตลอดกาล
คือเยี่ยชยาเหมียน แล้วสี่วีเหว่ยเจ้อ ผู้จัดการแผนกธุรกิจ ซึ่งเป็นคนที่จูชายหลิน
ชอบที่สุดก็ยังเป็นแฟนกับเยี่ยชยาเหมียน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องงานหรือเรื่องส่วนตัว
ดูเหมือนว่าเยี่ยชยาเหมียนจะเป็นศัตรูตัวฉกาจที่สุดของเธอทั้งนั้น

หัวหน้าแผนกอธิบายเหตุผล

"ผมรู้ว่าคุณกำลังตั้งใจทำงานเต็มที่ แต่เมื่อวานผมได้ข่าวว่าพรุ่งนี้
เจี้ยนหนานชวินจะเซ็นสัญญา กับ 'ซินเหม่ย' "

บริษัทพีอาร์ซินเหม่ย เป็นศัตรูหมายเลขหนึ่งของบริษัทพีอาร์ Mystery
สองบริษัทใหญ่ที่กำลังแย่งชิงงานของเจี้ยนหนานชวิน ผู้จัดการส่วนตัวคนดัง

ของวงการบินเทิง นั่นคือ 'เพลง Nocturne ของโชแปง บรรเลงโดยเจอร์ซี ซีดีผลงานเพลงบรรเลงใหม่ล่าสุดของหลิวเจ้อลี่ นักเปียโนชาวอเมริกันเชื้อสายจีน ซึ่งคิดจะหาบริษัทพิอาร์ช่วยทำกิจกรรมประชาสัมพันธ์ให้

"หัวหน้า เชื่อดินันลิคะ" จูชายหลินทาบทามมือกับออกตัวเองเป็นเชิงรับรอง "เจียนหนานชวินคนนี้เจ้าเล่ห์มาก เขาคงตั้งใจปล่อยข่าว คิดจะกดราคาพวกเรา"

"ถ้าเป็นแบบนี้ก็ดีสิ แต่ข่าวนี้เผยแพร่มาจากซินเหม่ยนะ คุณเองก็รู้ว่า ถ้าเราได้ร่วมงานกับเจียนหนานชวิน ช่องทางธุรกิจในอนาคตจะเปิดกว้างไร้ขีดจำกัด ผู้ใหญ่ให้ความสำคัญกับโปรเจกต์นี้มาก ผมจะเสียไม่ได้ ข่ายหลิน คุณให้ชยาเหมียนรับช่วงต่อเถอะ ที่ผ่านมาโปรเจกต์ใหญ่ก็ล้วนมอบให้เธอจัดการทั้งนั้น"

"ไม่ยุติธรรมเลย! เพียงเพราะเธอเป็นแฟนของผู้จัดการสิ่ว โปรเจกต์ใหญ่ก็เลยยกให้เธอ"

จูชายหลินไม่ยอมแพ้ ขอเพียงคว้าโปรเจกต์นี้มาได้ ทุกคนจะต้องมองเธอใหม่ รวมทั้งสิ่วเหว่ยเจ้อด้วย เธอต้องการพิสูจน์ให้เห็นว่าเธอเก่งกว่าเยี่ยชยาเหมียน

"เหลวไหล! ถ้าไม่ใช่เพราะเจียนหนานชวินไม่พอใจแผนของคุณ แล้วเขาจะไปติดต่อกับซินเหม่ยทำไมล่ะ คุณไม่พิจารณาตัวเอง ดีแต่โทษคนอื่น ชยาเหมียนไม่เพียงเก่งกว่าคุณ แต่เธอยังเข้าใจความรู้สึกคนอื่น ทำงานละเอียดลออ คุณไปเรียนรู้จากเธอให้ดีๆ เอะ รีบไปมอบงานให้เธอเดี๋ยวนี้ บอกให้เธอติดต่อเจียนหนานชวินทันที"

จูชายหลินจากไปอย่างหัวฟัดหัวเหวี่ยง เมื่อกลับไปถึงแผนกวางแผนรวบรวมข้อมูลก็ถามเพื่อนร่วมงานข้างๆ "เห็นเยี่ยชยาเหมียนหรือเปล่า"

"เอ่อ...เธอกำลังกินข้าวกับเป่าจิงอยู่ที่ร้านอาหาร"

หญิงสาวเร่งฝีเท้าเดินไปยังโรงอาหารของพนักงานอย่างร้อนรน ยัยบัวเยี่ยชยาเหมียนเอ๊ย รังสีอำมหิตเดือดดาลพลุ่งพล่านของจูชายหลินมุ่งไปที่ศัตรูคู่แค้นของเจ้าหล่อน

เยี่ยชยาเหมือนกับหลินเป่าจิงกำลังทานอาหารอยู่ที่มุมหนึ่งของโรงอาหาร "ฉันทนไม่ไหวแล้ว ฉันบอกเขาไม่รู้กี่ครั้งแล้วว่าเราเลิกกัน ทำไมเขายังทำอะไรสิ่งๆ เลียนๆ แบบนั้นต่อหน้าเพื่อร่วมงานอีกนะ เมื่อวานเธอก็เห็นแล้วนี่" ชยาเหมือนระบายความไม่พอใจกับเพื่อนสนิท

"ใช่สิ ผู้จัดการสั่งให้ผู้ช่วยส่งช็อกโกแลตมาให้เธอ ทุกคนอิจฉามากนะ" เป่าจิงกลับหัวเราะคิกคัก

"แท้จริงๆ เลย นี่ถ้าไม่เห็นแก่หน้าเขา ไม่อยากให้เขาเสียหน้า ฉันอยากจะบอกทุกคนจริงๆ เลยว่าเราเลิกกันแล้ว" ชยาเหมือนบ่นปาก

"ก็เขายังมีความหวังอยู่นะสิ เธอก็ให้เวลาเขาปรับตัวสักหน่อยนะ"

"นี่ก็เดือนกว่าแล้ว" ชยาเหมือนกุมหัวส่งเสียงคราง "เขาทำแบบนี้ ฉันกดดันมาก ไม่ต้องมาทำดีกับฉันต่อไปได้มั๊ย ฉันรู้สึกว่าคุณตัวเองโหดร้ายจัง"

"นี่...เธอจะลองคิดดูใหม่มั๊ยละ ความจริงผู้จัดการเขาก็ไม่เลวนะ"

"ไม่ละ ในเมื่อตัดสินใจเลิกก็ไม่ควรเอาเปรียบเขากอีก เขาดีกับฉันมาก แต่ฉันก็รู้สึกอยู่เสมอว่าคบกับเขาแล้วเหมือนขาดอะไรไปบางอย่าง"

"ยังขาดอะไรอีกละ อยากได้เงินก็มีเงิน อยากได้ชื่อเสียงก็มีชื่อเสียง พูดถึงนิสัย มนุษย์สัมพันธ์ของเขาก็ดีจะตายไป ได้ยินว่าแม่เขาก็ชอบเธอมาก ยังไม่พอใจอีกหรือจ๊ะ"

"อืม...เงื่อนไขเขาดี ญาติของเขาก็ดีกับฉัน แต่นี่คือความรักแล้วหรือ การรักใครสักคนแล้วนี่ใจมันต้องเต้นตึกตักไม่ใช่หรือ แต่ว่าฉันอยู่กับเขารู้สึกว่าเขาเหมือนเป็นพี่ชาย เขาไม่สามารถทำให้ฉันหน้าแดงหรือใจเต้นได้นี่" ชยาเหมือนส่ายหน้าและถอนหายใจ

"หน้าแดง ใจเต้นแรงนั่นหรือ" เป่าจิงครุ่นคิดพลางถาม "เธอหมายถึงความร้อนแรงหรือเปล่าละ ทำนองว่าพอเห็นเขาก็อยากพุ่งเข้าไป โอดเลื้อผ้า แล้วโอบกอดกัน จวบตรงนั้นตรงนี้ พัดไม่ปล่อย"

"ขอทีเถอะ อย่าพูดอะไรน่าเกลียดแบบนั้นสิ แต่ว่าความหมายก็ทำนองนั้นละนะ" หญิงสาวหน้าแดงและพูดอย่างอายๆ "ก็แบบว่าควบคุมตัวเองไม่ได้ มีอะไรแบบ ลูกกวางน้อยวิ่งไปวิ่งมาอยู่ในหัวใจ"

"มีลูกกวางน้อยด้วยนะ" เป่าจิงตบโตะหัวเราะก๊าก "อย่างนั้นเอาขนาด

อดนี้บาดฟาดเบรียง พสุธาบังเกิดอัคคีเลยไหมล่ะ หรือเอาแบบฟ้าถล่มดินทลาย ความรู้สึกแบบนั้นมันมีอยู่แต่ในหนังหรือนิยายเท่านั้นนะ ในชีวิตจริงกว่าเธอ จะพบคนแบบนั้น ฉันว่ามันคงจะยากมากเลยล่ะ เธอจะต้องการอะไรยิ่งใหญ่ งาม ซึ่งตรงตรงอย่างนั้นไปทำไมกัน คบกับผู้จัดการแบบค่อยเป็นค่อยไปจะมี อะไรไม่ดี"

"ฉันไม่รักเขา ไม่ควรทำให้เขาเสียเวลาอีกต่อไป"

"แล้วจะเป็นไง เขารักเธอก็พอแล้วนี่"

"พวกเราเกรงอกเกรงใจกันมาก ไม่เหมือนคู่รัก"

"ฉันรู้แล้ว แม่หนูเยี้ยชยาเหมือนตัวดีเชียย ทำทางก็นุ่มนวลอ่อนหวาน แต่ที่แท้ชอบบุกน้ำลุยไฟ"

"อะไรกัน น้ำลึกไฟแรงอะไรของเธอ พุดเกินไปแล้วนะ" ชยาเหมือน หัวเราะรำ

จับพลัน ทำทางของเป่าจึงก็จริงจังขึ้นมา

"อย่าทำตัวเป็นไก่อได้พลอยเลย เธอน่าจะรู้จักพอใจนะ ฉันเคยพบคน แบบที่เธอว่า เคยรักกันแทบเป็นแทบตาย พอมาย้อนคิดถึงตอนที่ฉันพบผู้ชาย เลวๆ คนนั้น ตอนนั้นมันก็หน้าแดงหัวใจเต้นแรงเหมือนกัน แต่ตอนนี้หัวใจ ด้านซาซะไม่มี ไม่ใช่หรือไง"

"หลังจากนั้นล่ะ"

"หลังจากนั้นเขาก็ไปรักกับคนอื่นนะสิ เธอดูนี่" เป่าจึงเลิกแขนเสื้อด้าน ซ้ายขึ้นแล้วยื่นไปด้านหน้าเพื่อนสาว "เห็นหรือเปล่า ฉันเคยโง่ขนาดเชือดข้อมือ ฆ่าตัวตาย"

"ไหนๆ" ชยาเหมือนมองอยู่เป็นนาน ไม่เห็นอะไร

"ตรงนี่ยังไงล่ะ" เป่าจึงชี้ที่รอยแผลเป็น

ชยาเหมือนจับข้อมือเพื่อนแล้วฟ่งดู "หมายถึงเส้นที่เหมือนเส้นลายมือ เล็กๆ นี่นะหรือ"

"โอ้เอ๊ย...อยากเห็นรอยหยาบๆ ใหญ่ๆ เหมือนโดนมีดหั่นผักสับลงมา หรือไง มันเจ็บมากนะ"

"เอ่อ..."

เป่าจึงหนีตาแล้วพูดอย่างเคียดแค้น "อย่าดูถูกรอยแผลเป็นเล็กๆ นี่ชีวิตนะ ตอนที่ฉันกรีดข้อมือตัวเอง ฉันเจ็บจนต้องร้องเรียกแม่ รีบโทรศัพท์ขอความช่วยเหลือ ถูกอุ้มขึ้นรถพยาบาล พอทุกคนรู้ว่าฉันพยายามฆ่าตัวตาย วันรุ่งขึ้นเจ้าของตึกก็วิ่งโร่เอาเงินค่าบอกเลิกสัญญาเข้ามาที่โรงพยาบาล เพื่อขออภัยให้ฉันย้ายออก พอเรื่องไปถึงบริษัทฉันก็ถูกยกเลิกสัญญาจ้าง 'ไม่คุ้มกันเลย'"

"จริงด้วย เธอโง่จริงๆ นะแหละ" ซย่าเหมือนตีมือเพื่อน "เอาล่ะ ฉันเข้าใจความหมายของเธอ"

"เลือกคนที่รักเราดีกว่าไปเที่ยวรักคนอื่นอย่างบ้าคลั่ง ประหยัดเวลา ประหยัดแรง ไม่เหนื่อยสมองแล้วก็ไม่ปวดหัวใจ"

"อืม มีเหตุผล"

"สิ่งที่ผู้หญิงต้องการก็เพียงแค่วิวที่สงบมันคง 'ไม่ต้องทุกข์ใจลุ่มใจ'"

"ใช่"

"เพราะฉะนั้นสิ่วแหวยแจ๊ก็ไม่ได้เลย อยากลองคบดูอีกครั้งมั้ยละ"

"ไม่เอา" ซย่าเหมือนยิ้มแต่สายตามีแววหนักแน่น "จะกลับไปกลับมาได้ยังไง ทำเหมือนแกลังคนอื่นเขา"

"เฮ้อ~~~ โหดจริงๆ" เป่าจึงเตือนสติ "ไม่ว่ายังไงเขาก็เป็นผู้จัดการ บริษัทเรามีคนมากมาย การนินทาอย่ามามากตาม เห็นแก่หน้าเขาบ้างก็ดี"

"ฉันเข้าใจ เพราะฉะนั้น..." หล่อนยังพูดไม่จบดีก็ถูกเสียงตะโกนอย่างกะทันหันขัดจังหวะ

"เยี่ยซย่าเหมือน หัวหน้าแผนกบอกว่าโปรเจกต์นี้ยกให้เธอทำ" จูข่ายหลินที่กำลังโกรธจัดรีเข้ามาโยนม้วนแฟ้มลงบนโต๊ะ เกือบกระแทกถูกน้ำผลไม้

"ทำอะไรนะ มีมารยาทบ้างมั้ยเนี่ย" เป่าจึงขยับปากดำหนิ

ซย่าเหมือนพลิกม้วนแฟ้มดู "เจียนหนานซวี่นั่นหรือ นี่ไม่ใช่เรื่องที่เธอรับผิดชอบอยู่รึไง"

"ใช่ ฉันทำอยู่ที่ๆ แล้วทำไมหัวหน้าแผนกถึงอยากเปลี่ยนให้เธอทำ" จูข่ายหลินหนีตาจ้องมองซย่าเหมือน "นี่มันเป็นเพราะเธอพูดอะไรเกี่ยวกับฉันกับเบื่องบนหรือเปล่า"

ซย่าเหมือนตกตะลึง อธิบายยืมๆ "อย่าคิดอะไรเหลวไหลสิ"

欲罷不能

"ฉันรู้" เป่าจิงซุมือแล้วพูดกับชายหลิน "ฉันรู้ว่าทำไมหัวหน้าแผนกยกโปรเจกต์นี้ให้ชยาเหมียน ก็เพราะว่าชยาเหมียนมีความสามารถเพียงพอ แล้วก็เพราะเธอจัดการเจี้ยนหนานซวินไม่ได้ บริษัทกลัวว่าโปรเจกต์จะหลุดมือไป จึงให้ชยาเหมียนมาเก็บซากขยะ"

"ว่าไงนะ" ชายหลินตบโต๊ะ ตะเบ็งเสียงตะคอก

"ไม่เอา่น่า" ชยาเหมียนดึงแขนเสื้อเป่าจิง

เป่าจิงเงยหน้าและพูดสั่งสอนจูชายหลินแบบไม่ไว้หน้า "นี่ ชยาเหมียนเป็นรุ่นพี่ของเธอ เวลาพูดกับรุ่นพี่ต้องมีมารยาท โปรเจกต์ของตัวเองทำไมรอดยังจะมาเพื่อพระแวงคนอื่น น่าขายหน้า"

"หลินเป่าจิง...แก" ชายหลินคว้าน้ำผลไม้ใส่ปากเป่าจิง

"ว้าย" น้ำผลไม้เปียกโชกทั่วทั้งตัว เป่าจิงตกใจร้องเสียงแหลม ชยาเหมียนได้แต่ป้องกันม้วนแฟ้มเอาไว้ หลินเป่าจิงแววตาดูร้าย คว่าจานแกงกะหรี่ขึ้นมา "จูชายหลิน แกตายแน่"

จูชายหลินหมุนตัวรีบเผ่นหนี แต่เป่าจิงสาวเท้าไล่ตาม

"เป่าจิง อย่า..." ชยาเหมียนคิดจะขวางเพื่อนไว้แต่ไม่ทัน หลอนเห็นหลินเป่าจิงที่มีรอยหวักหวายคว่ำตัวจูชายหลินได้ในพริบตาแล้วละเลงแกงกะหรี่ลงไปบนหัวของจูชายหลิน

ชายหลินร้องโหยหวน "ว้าย ซาแนลของฉัน..." ชูตลุทซาแนลใหม่เอี่ยมประจำตูดชุดนั้นเป็นองแกงกะหรี่สีเหลืองๆ เหมือน 'ไอ้หนั้น' จูชายหลินจับเสื้อพลาจิ้งให้ไฮ

"ฮ่าๆ" หลินเป่าจิงขี้นิ้วไปที่จูชายหลินแล้วหัวเราะสะใจ

"เฮ้อ" ชยาเหมียนปิดตาเพราะทนดูไม่ได้ ผู้หญิงสองคนนี้ทำตัวเง่่าเหมือนเด็กจริงๆ

เยี่ยชยาเหมียนถอดเสื้อไหมพรมที่สวมทับเสื้อเซิตของตัวเองให้เป่าจิงเปลี่ยน เสร็จแล้วก็ดึงผ้าพันคอมาชุบน้ำ ช่วยเป่าจิงเช็ดน้ำผลไม้ที่เปื้อนหัว

เพื่อนหญิงไป

หลังจากจัดแจงจนหลินเป่าจิงมีสภาพพอได้แล้ว ทั้งสองคนก็ออกจากห้องแต่งตัวแล้วกลับมาที่แผนกวางแผน ขณะขึ้นลิฟท์เป่าจิงเห็นเยี่ยชยา่าเหมือนขมวดคิ้ว ท่าทางแข็งมาก

"นี่ อย่าไปสนใจคำพูดของจูข่ายหลินเลย เขาอิจฉาเธอน่ะ"

"ฉันขี้เกียจสนใจแล้วว่าหลอนคิดยังไง ที่ฉันแข็งคือเรื่องนี้ต่างหาก" เยี่ยชยา่าเหมือนโบกม้วนแฟ้มในมือ

"เจียนหนานชวิน...เฮ้อ คนคนนี่ขึ้นชื่อว่ารับมือยาก ได้ยินว่าคนที่ทำงานกับเขามากกว่าครึ่งโดนเล่นงานจนประสาทเสีย ไม่เป็นโรคกระเพาะก็ต้องไปหาหมอโรคประสาท"

"หา เธอได้ยินมาจากไหน"

"นี่คิดว่าฉันพูดเล่นรึไง" เป่าจิงชำเลืองมองเพื่อน "ผู้จัดการส่วนตัวที่ทำงานตั้งแต่เข้ายันเย็น คอยรับมือกับข่าวฉาวและพวกผู้สื่อข่าว แต่ละคนนะ เจ้าเล่ห์ร้ายกาจทั้งนั้น ฉันได้ยินเพื่อนที่อยู่สำนักข่าวบอกว่าเจียนหนานชวินมีความสามารถในการบีบคั้นให้คนเป็นบ้าได้ เธอคอยดูแลอะ ฉันว่านี่เป็นอันตรายครั้งใหญ่ที่สุดในชีวิตฟิออร์ของเธอ ฉันแนะนำจริงๆ นะว่าไปซื้อยาแก้ปวดหัวเตรียมเอาไว้ก่อนได้เลย แล้วก็ซื้อเตาจุดน้ำมันอโรมาเธอราพีเพิ่มด้วย อีกไม่นานคงได้ใช้แน่ๆ"

เยี่ยชยา่าเหมือนฟังจนอ้าปากค้างแล้วก็หัวเราะซ้ำขึ้นมาทันที "โอเวอร์มากไปแล้ว แค่เจียนหนานชวินคนเดียวเนี่ยนะ"

"ฮ่าๆ แค่เจียนหนานชวินคนเดียว? เธอถูกเขาเกินไปแล้ว"

ทั้งสองคนเดินคุยกันมาเรื่อยๆ จนถึงแผนกวางแผน ทันใดนั้นก็เสียเสียงโ Briggs ดังสนั่น ดอกไม้กระดาษปลิวกระจายไปทั่ว เพื่อนร่วมงานปรบมือส่งเสียงร้องแสดงความยินดี

"เกิดเรื่องอะไรนะ" เป่าจิงตกใจ ยกมือทาบอก

เยี่ยชยา่าเหมือนใจหายวาบ เธอเห็นที่นั่งของเธอมียอดอกกุหลาบกองเต็มไปหมด ลีว่หววยเจ้อถือกล่องอัญมณีรออยู่

"ตายแล้ว..." เยี่ยชยา่าเหมือนเข้าอ๋อน ขออย่าให้เป็นอย่างที่คิดเลย

"ทำใจดีๆ ไว้" เป่าจึงรีบพุงเพื่อน
"เยี่ยชยาเหมือน..." ท่ามกลางสายตาทุกคนที่จ้องมองอยู่ สิวหัวเหว่ยเจอ
เดินเข้ามาแล้วคุกเข่าลงตรงหน้าทันที
"คุณจะทำอะไร" เยี่ยชยาเหมือนตกใจก้าวถอยหลัง
เขายื่นกล่องนั้นขึ้นมา พูดอย่างจริงจังว่า "แต่งงานกับผมนะ"
ตึกๆๆๆ หัวใจของเยี่ยชยาเหมือนเต้นถี่เร็วขึ้น ไม่ใช่เพราะซึ่งใจ
แต่เพราะเหลือที่จะทนต่างหาก เอ้อ เรื่องใหญ่แล้ว
เป่าจึงหัวเราะขำขัน "ผู้...ผู้จัดการ...นี่ไม่บ้าระห่ำเกินไปหรือคะ" ทำ
ใหญ่โตแบบนี้ถ้าเยี่ยชยาเหมือนปฏิเสธคงหน้าแตกแน่เลย
ยังมีบ้าระห่ำกว่านี้อีก สิวหัวเหว่ยเจ้อหันไปพยักพืดกับลูกน้องที่อออยู่
สองข้าง ทุกคนร่วมมือกับเขา ตะโกนดังลั่น
"พุงนี้ฉันจะแต่งงานกับคุณ~~ พุงนี้ฉันจะแต่งงานกับคุณ..."
เสียงเพลงโรแมนติก แต่เยี่ยชยาเหมือนกลับรู้สึกเหมือนกำลังฟังเสียง
สวดศพ เรอมองชายที่คุกเข่าอยู่บนพื้นแล้วก็ตกตะลึง ไม่ใช่ซึ่งใจ แต่เป็น
ความรู้สึกจนตรอก
นี่เขาทำอะไรกันแน่นะ เขารู้หรือเปล่าว่าตัวเองกำลังทำอะไร
เธอร้องให้
"ว้าว~~ เยี่ยชยาเหมือนร้องให้ ซึ่งใจมากสินะ~~" เพื่อนร่วมงานให้
"เยี่ยชยาเหมือน รีบตอบตกลงสิ เธอจะให้ผู้จัดการคุกเข่านานเท่าไร"
"ผู้จัดการโรแมนติกจังเลย"
สถานการณ์บีบบังคับ เป่าจึงกระซิบกับเยี่ยชยาเหมือน "เธออย่ามัวแต่
เหม่อ รีบทำอะไรเข้าสิ"
"ฉันรับไว้ก่อนจะดีกว่า ไม่อย่างนั้นคงขายหน้ามากกว่านี้" สีหน้า
เยี่ยชยาเหมือนซีดขาว รีบกล่องอัญมณีเอาไว้
ทุกคนปรบมือให้ร้อง ช่วยกันดึงพุงกระดาศเสียงดังโป้งบ้าง บ้างก็ช่วย
กันไปรดดอกไม้กระดาศ บรรายกาศดับสนอลหม่าน ทำเอาเยี่ยชยาเหมือนสมอง
ว่างเปล่า ท่ามกลางความฉับสน สิวหัวเหว่ยเจ้อก็คว้ามือเธอขึ้นมา เปิดกล่องหยิบ
แหวนสวมให้

"ว้าว เพชรเม็ดใหญ่จัง..." เพื่อนร่วมงานหญิงส่งเสียงจืปาก
เยี่ยชยาเหมือนรู้สึกกระดากจึงรีบดึงมือตัวเองกลับมา เธอยิ้มแหยๆ
อย่างจนปัญญา สิวห่วยเจ้าคนนี่ลอบวางกับดักเธอ ช่างร้ายกาจเสียจริง

การขอแต่งงานอันโรแมนติกยุดึง สิวห่วยเจ้าก็ยิ้มกริ่มแล้วเตรียมจะ
กลับไปห้องทำงานของเขา แต่ก็พลันเห็นว่าเยี่ยชยาเหมือนใส่เสื้อเซ็กซี่บางๆ
เพียงตัวเดียว เขารีบถอดเสื้อนอกของตัวเองคลุมบนตัวเธอต่อหน้าทุกคน แล้ว
พุดกับหญิงสาวด้วยความรักและทะนุถนอม

"ชยาเหมือน อากาศเย็น สวมเสื้อคลุมไว้นะครับ"

แฮ่ ไม่ต้องงายหน้า เยี่ยชยาเหมือนก็รู้สึกได้ถึงสายตาชื่นชมจากคนรอบ
ด้าน ชั่งจริง ๆ สิ่งที่ต้องการคือผู้ชายที่สามารถทำให้หัวใจเต้นถี่เร็ว ผู้ชาย
ที่เห็นแวบแรกก็หายใจติดขัด ไม่ใช่สิิวห่วยเจ้าอย่างแน่นอน เธออยากร้องไห้แต่
ก็ไม่มีน้ำตา รู้สึกเหมือนตัวเองตกลงไปในบึงเลนที่ถอนเท้าไม่ออก หนีไปไหน
ไม่รอด ตอนแรกไม่น่าใจอ่อนยอมคบกับเขาเพียงเพราะเห็นแก่เขาที่อดทนตาม
ต่อจริงๆ ผิดไปก้าวเดียว ก้าวต่อมาก็เลยผิดทุกก้าว

ไม่สนละ ไว้อีกหน่อยค่อยไปเล่นงานสิิวห่วยเจ้า ตอนนี้เธอร้อนใจ
อยากศึกษาโปรเจกต์ของเจียนหนานชวิน

หญิงสาวสลับเรื่องความรักอันน่าปวดหัวออกไป เธอรวบรวมสมาธิ
ทำงาน ใช้เวลาชั่วโมงกว่าตัดจุดอ่อนในแผนงานที่จูชายหลินร่างเอาไว้ออกไป
เพิ่มกิจกรรมใหม่เข้าไปหลายรายการ แล้วติดต่อกับสปอนเซอร์ที่ร่วมสนับสนุน
หลังจากเตรียมงานพร้อมแล้ว เยี่ยชยาเหมือนก็โทรศัพท์ไปยังบริษัท
ของเจียนหนานชวิน เพื่อหาตัวสลับในตำนานคนนี้

"สวัสดิ์คะ บริษัทเอเจนซีเจียนหนานชวิน"

"สวัสดิ์คะ ฉันคือเยี่ยชยาเหมือนจากแผนกวางแผนบริษัท Mystery
อยากคุยเรื่องโปรเจกต์กับคุณเจียนคะ"

"ได้คะ โปรดรอสักครู่" โอเปอเรเตอร์ต่อสายให้

หลังจากฟังเพลงรอสายไปสองเพลง โทรศัพท์ก็ต่อติด เยี่ยชยาเหมือนจึง
แนะนำตัวเอง "สวัสดิ์คะคุณเจียน ฉันมาจาก Mystery..."

"ดิฉันสิิวห่วยยี้ ผู้ช่วยฝ่ายบริหารของคุณเจียน ไม่ทราบว่ามีเรื่องอะไรคะ"

欲罷不能

เข้าถึงตัวยากจริงๆ เยี่ยชยาเหมือนพูดซ้ำอย่างสุภาพ "สวีสวีคะ ฉันคือ เยี่ยชยาเหมือนจากบริษัท Mystery อยากรู้เรื่องโปรเจกต์หลิ่วเจ้อส์กับคุณ เจี้ยนคะ"

"กรุณารอสักครู่นะคะ"

เสียงเปียโนให้รอสายดั่งแว่วขึ้น หนึ่งนาทีผ่านไป เยี่ยชยาเหมือนอดทน รอ สองนาทีผ่านไป เสียงเปียโนไพเราะ เยี่ยชยาเหมือนเริ่มมีอาการเล็กน้อย สามนาทีหมดไป นีมันอะไรกัน คนหายไปไหน

ห้านาที เธอฟังเสียงดนตรีอยู่นานถึงห้านาทีเต็มๆ ในที่สุดก็ตอดิด

"สวีสวีคะ ดิฉันเยี่ยชยาเหมือนจากบริษัท Mystery"

"สวีสวีคะ ดิฉันหลี่หย่าหลาน เลขฯ คุณเจี้ยนหนานชวิน"

เอ๊ะ แล้วเจี้ยนหนานชวินล่ะ นีมันอะไรกัน...เยี่ยชยาเหมือนสูดหายใจ ลึกๆ แล้วข่มความโกรธ เขาซ่อนตัวอยู่ในถ้ำหรือยัง

เลขฯ ถาม "คุณเยี่ยมีธุระอะไรกับคุณเจี้ยนคะ"

เยี่ยชยาเหมือนหมดแรง เเธนอดขมับพกลางพูดซ้ำอีกครั้ง "รบกวนช่วย เรียนคุณเจี้ยนว่าดิฉันอยากรู้เรื่องโปรเจกต์หลิ่วเจ้อส์กับเขา"

"คุณเจี้ยนกำลังประชุม ไว้ฉันจะแจ้งให้เขาโทรกลับนะคะ สวีสวีคะ..."

"เดี๋ยวก่อนคะ" เยี่ยชยาเหมือนได้กลิ่นการบายเบียง "คุณเจี้ยนมีเบอร์ โทรศัพท์ของ Mystery หรือเปล่าคะ"

ปลายสายส่งเสียงหัวเราะรีนหู "น่าจะมีคะ ฉันจะบอกให้เขาติดต่อกับ คุณเอง สวีสวีคะ"

"เดี๋ยวก่อนคะ Mystery ให้ฉันรับช่วงงานต่อจากคุณจู่ข่ายหลิน ฉันจะให้ เบอร์โทรศัพท์ของฉันกับคุณเจี้ยน รบกวนคุณช่วยแจ้งเขาด้วยคะ" เยี่ยชยาเหมือน สาบานได้ว่าเธอได้ยินเสียงถอนหายใจเชิงๆ

"ได้คะ คุณบอกมา"

"เบอร์โทรบริษัท 27863154 ต่อ 456 โทรศัพท์มือถือ 0958765454 รบกวนด้วยนะคะ"

"ได้คะ สวีสวี"

"เดี๋ยวก่อนคะ"